Grecsó Krisztián

Meghúzták

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIV. évfolyam, 35. szám, 2020. augusztus 28.

„Szombati úr, az igazgató, nem volt gonosz ember, csak őszinte. Tudott uralkodni magán, olvasott és finom ember, mégis, valahogy kérges, keresetlen volt a stílusa, lentről jöhetett, mint én, talán tanyáról, nem rejtegette a vágyait, hogy milyen sok emberi mételytől átitatott a lelke. Olyan volt, mint egy megöregedett, sorsából kifutott és meg is szelídült Áchim L. András. Talán ilyen lett volna a vékonyra korosodott, egykor délceg parasztapolló, ha egy kusza éjjel nem gyilkolják meg a Bajcsy-Zsilinszky testvérek – alig néhány kilométerre a kollégiumunktól.

Az egyik alkalommal megkérdeztem tőle, hová tűnik évről-évre a kollégisták által befizetett kulturális jutalék. Szombati úr a kövér, tekintélyes asztala mögött nyújtózott, hátradőlt puha bőrfoteljében, középre lapította ősz, ritkás haját. Megköszörülte a torkát, előredőlt, aztán mintha csak véletlenül tenné, mert a szeme elé került, fölemelte az új, feltörekvő megyei napilapot. Lassan, mutatóujját akkurátusan meg-megnyálazva lapozgatni kezdte. Harsogtak a friss, nyomdafestékszagú oldalak. Tudtam, mit keres. – Olvastam az új cikkét – törte meg a hosszú, savanyú csöndet. – Maga tehetséges – rágta meg a szavakat, és játékosan, szinte huncutul kipillantott az újságtakaró mögül. – De tudja, van benne egy nagy, fontos logikai hiba. – Kikerekedett a szemem, nem akartam elhinni, hogy ebben a helyzetben képes bármiféle esztétizálásba kezdeni. Letette az újságot az asztalra, alaposan kilapogatta, mintha a gondolatait rendezné.”